

ВЪРХОВЕН СЪД НА РБ

Изх № 55

София, 17.07. 1996 г.

Г-н Б. Делчев
17.07.96 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

КОЛ: .....
Вх. № 19
Дата 17.07.96

ЮРЧ) А Н О В И Щ Е

ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 11/96 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение от 4.07.1996 г. Върховния съд е конституиран като заинтересована страна по поменатото конституционно дело, чиито предмет за краткост не приповтаряме.

След направените обсъждания становището на съдиите от наказателна и гражданска колегия е следното:

Тъй като се касае за интерпретация на правни норми от най-висш порядък очевидно е, че формалното им тълкуване не би изяснило тяхния разум. Израз на буквално тълкуване е становището, че след като указите на президента за назначаване на председателите на Върховния касационен и Върховния административен съд не са от категорията на изброените в чл.102 ал.3 от Конституцията, те трябва да бъдат приподписвани от министъра на правосъдието.

Един от основните конституционни принципи е този за независимостта на съдебната власт. От тази гледна точка недопустимо е функционирането и нормалното ѝ проявление да бъде поставено в зависимост от изпълнителната. Възприемането на тази теза би имало за последица дейността ѝ да бъде блокирана от всеки министър на правосъдието, който е политическа личност.

Очевидно е, че конституционните текстове не трябва да бъдат четени по начин да бъде погазен духът на глава шеста от основния закон. Да се застане на становище, че министърът на правосъдието е "съответен министър" по смисъла на чл.102 ал.2 от Конституцията и трябва да приподписва указите на президента по чл. 129 ал.2 от Конституцията би имало за последица да се легализира абсурда на погазването на основен конституционен принцип.

Становището по второто питане:

Обстоятелството, че народните представители в заседанието си от 28.06.1996 г. по повод на питане на народен представител е взело решение пряко да определи срокът за упражняване на правомощията на Висшия съдебен съвет по чл.27, чл.28 и § 3 от преходните и заключителни разпоредби на Закона за съдебната власт сочи не само на дерогирането на основния конституционен принцип за разделянето на властите, който е коментиран по-горе, но представлява мораториум върху определен от § 4 на Конституцията срок. От тази гледна точка решението е противоконституционно.

Известно е и решението на Висшия съдебен съвет от 27.06.1996 г. за избор на председатели на Върховния касационен и Върховния административен съд бе последвано от укази на президента постановени на основание чл.129 ал.2 от Конституцията, чиято законосъобразност не е оспорена. След като това е така и актът на президента не е атакуван по предвидения ред според нас се налага преценка на решението на Народното събрание и в този контекст.

С УВАЖЕНИЕ

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВЪРХОВНИЯ

НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ:

/РУМЕН ЯНКОВ/

